

ГЕОРГИ КОНОВСКИ С ПАРЦАЛА

chitanka.info

Е, тръгна си. Най-последно...

И защо се разсърди изведнъж? Ей така — избухна, тресна вратата и замина. На другия ден дойде братовчед му, събра малкото багаж — то тоя какъв багаж имаше? Три ризи, два чифта чорапи, и ония ненужни книги, дето все ги четеше...

Вместо да седнат като хората пред телевизора, да гледат, заедно да охкат и ахкат... Тя и там въведе правилен семеен ред. Нали са едно цяло — значи няма да зяпа той никакви ненужни работи, а ще гледат само това, което е за двамата им. Филм ли е — трябва и тя да го харесва. Какво като нему не се нравел? Няма сам да си гледа нещо егоистично, я! Заедно! Щом на нея й допада, трябва и той да го одобрява. Иначе — какво семейство са, какъв съпруг е?

Не, и с него не беше зле. Обаче, искаше 'се повече труд, повече размахване на парцала за праха, повече наблюдателност. Защото той си беше палачор. Оставяше си ризата вечер върху облегалката на стола, моля ви се. Не в гардероба като хорските мъже, а на стола. Така, видите ли, се проветрявала.

Та няма тя да я пере всяка вечер? Има там няколко ризи, да ги сменя. После, ако има време и място в пералнята...

Пък и по-важни работи има тя. Не е само мъжът в къщата. Трябва кучето да нахрани, вода да му сипе, после да го почеше, да го срещи, да го почеше зад ушите... Живо същество е, любов му трябва...

А оня... Ми, ето му кухнята — да си сготви. Не е бебе, я... Преди време я питаше какво да сготви. Но тя бързо го научи — отговаряше му ясно и точно: „Аз ядене ще намеря, ти се оправяй!“.

Пък той, моля ви се, наистина взе, че се научи. И почна да прави какви ли не вкусотиини. (Тя тайно ги опитваше и често след опитването от тях нищо не оставаше.)

Обаче, няма да се излага пред гостите, я... Идваха ли — тя сама готвеше. Твърдо забраняваше на мъжа си дори да приближава кухнята. И правеше всички ястия, които умееше. Свинско със зеле, сарми със зеле, мусака... Е, не само това можеше, но пък бъркани яйца и наденички на скара правеше само в определени случаи. Няма да си изчерпва възможностите наведнъж...

А за дома се грижеше като по учебник. Не помнеше вече от коя близка или приятелка, но отдавна беше усвоила правилото — домът

трябва да свети, не жали парцала за събиране на праха.

И не жалеше. По цял час всяка сутрин и още толкова вечер бършеше с влажен парцал навред. Само она ѝ пречеше понякога. Тя, моля ви се, си изтъква ръцете, той протестира, че тъкмо гледал нещо, пък тя му закривала екрана на телевизора. Или скандалничеше заради мокрите плочки в коридора, които превръщаха чорапите му в блато.

Нали има чехли — хорските мъже с чехли ходят! Той се прави на някакъв европейец, чехлите били ориенталщина...

Ама лежи на дивана...

Ей го — мъжът на приятелката ѝ цял ден нещо прави от дърво и украсява дома. Друг водопровода ремонтира, трети колата подобрява...

Да де, професията им е такава. Ама тя защо сбърка и взе тоя... Младо, глупаво, реши, че не бива да изпуска последния влак...

Пък то... Приятелките ѝ се омъжиха, разведоха, пак омъжиха... Някои по три пъти нова халка слагаха, а две дори останаха вдовици с апартаменти и вили. Пък тоя...

Едва един апартамент ѝ направи, че даже претенции за него имаше. Добре, че адвокатката ѝ го предупреди — ха не се откаже, ха... И, понеже мъжът на адвокатката е... Така де, официално не заема никакъв пост, пък и незаконно е...

С две думи — изсели се. Взе си багажа — куп книги. И се премести на квартира при някакъв свой приятел. Не го знаеше какъв е тоя — отдавна твърдо му беше заявила, че след сватбата приятелски връзки, разбира се, ще поддържат. Но с кого — тя определя. А и защо тепърва да търси — има си приятелки, защо да къса с тях?

Така че тоя си взе багажа и... Да, сети се къде е отишъл. Вярно, веднъж минаваха покрай тоя му приятел, отбиха се да вземе нещо, зърна само за миг апартамента. Щяха да настанят бившия неин в неголяма стая — така, 4 на 4 метра, с троен прозорец, боядисана в зелено, с паркет, отвор за комин в ъгъла, полилей, три контакта, два шкафа. Тъкмо да има къде книгите си да сложи.

А неговата бивша библиотека тя щеше да очовечи. Голите рафтове щяха да станат едни хубавички, с чинийки и статуетки, с чаши и магнитчета...

И, все пак...

Не е хубаво, че той си отива. Ще има едни приказки... Да беше останала вдовица... Ех, колко по-добре щеше да бъде! И теми за

разговор — как боледувал, как умираше в ръцете ѝ, какви нежни последни думи ѝ казал, какъв паметник му вдигнала...

Но и така бива! Ще се хвали как го изхвърлила, как ѝ се молил, как тя непреклонно го отрязала... И ще си мечтае за следващата жертва... Тоест, пфу! За следващия той...

Тя се усмихна. Взе мокрия парцал и тръгна по любимия си маршрут. Трябваше да поддържа дома си. Грижата за семейството го изисква...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.